

ODVJETNICA Ljiljana Maravić-Pirš

10000 ZAGREB, KNEZA BRANIMIRA 5

tel 01/3756-875, fax 01/4840-012, mob: 098/827-920

e-mail: Imp@lawoffice-lmp.eu, ured@lawoffice-lmp.eu

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

ZAGREB

P-1581/21

Tužitelj: KONČAR-TURS d.o.o. – u stečaju, Zagreb, Klanječka 37a, OIB:
16776970993, zastupan po Nikoli Kruljac, stečajnom upravitelju,
a on zastupan po Ljiljani Maravić-Pirš, odvjetnici iz Zagreba, Kneza
Branimira 5.

Tuženik: BKS BANK AG AUSTRIA, 9020 KLAGENFURT-NEUER PLATZ,
St.Veiter Ring 43, OIB: 95202348925.

U predmetu broj gornji, tužitelj je dana 02.01.2025.g. zaprimio rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl.br. Revd-4453/2024-2, od dana 15.10.2024.g. kojim se tužitelju dopušta podnošenje revizije protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. PŽ-3965/2023-2, od dana 19.12.2023.g. u odnosu na povredu temeljnog prava – prava na pošteno suđenje, slijedom čega tužitelj, sukladno odredbi članka 382. Zakona o parničnom postupku, podnosi slijedeću:

REVIZIJA

Pobijana presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. PŽ-3965/2023-2, od dana 19.12.2023.g., jednako kao i pobijana presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. P-

1581/2021-5, od dana 30.03.2022.g. potpuno su arbitrarne i proizvoljne, zahvaćene su pretjeranim formalizmom, te je učincima navedenih odluka došlo do povrede prava na pošteno suđenje tužitelja, slijedom čega tužitelj sukladno dopuštenju iz rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl.br Revd-4453/2024-2, od dana 15.10.2024.g., koje rješenje je tužitelj zaprimio dana 02.01.2025.g. podnosi reviziju protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. PŽ-3965/2023-2, od dana 19.12.2023.g. u odnosu na:

- povredu temeljnog prava – prava na pošteno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e r e v i z i j e

I./ Uvodni dio

1. Dana 16.11.2005.g. u Zagrebu, tužitelj je kao korisnik kredita sa tuženikom kao davateljem kredita, zaključio Ugovor o jednokratnom gotovinskom kreditu, pod brojem 100-066580, kojim je tuženik plasirao tužitelju kredit u iznosu od 865.000,00 EUR glavnice i spp.

1.1. Ugovorne strane su kao sredstvo osiguranja novčane tražbine plasiranih sredstava po predmetnom Ugovoru o kreditu, dana 17.11.2005.g. zaključile Sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini i neposrednom provođenju prisilne ovrhe, solemniziran po javnom bilježniku Željki Horvat Pernar iz Zagreba i temeljem kojeg je zasnovano i u zemljišnoj knjizi upisano založno pravo na nekretninama založnih dužnika.

1.2. Navedeni Ugovor o kreditu iz 2005.g. u cijelosti je „zatvoren“ – isplaćen drugim kreditom od dana 09.10.2008.g. u kojem je korisnik kredita trgovačko društvo M-PROFIL d.o.o., a tužitelj založni dužnik, koji je temeljem Sporazuma o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini i neposrednom provođenju prisilne ovrhe, koji je zaključen dana 10.10.2008.g., solemniziran po javnom bilježniku Vesni Pučar iz Zagreba, pod brojem OV-23856/08-1, dozvolio upis založnog prava na svojim nekretninama upisanima u z.k.ul.br. 3108, k.o. Grad Zagreb, radi osiguranja novčane tražbine u visini iznosa kredita i spp, do iznosa od 1.690.000,00 EUR.

2. Tužitelj je dana 26.07.2013.g. Trgovačkom sudu u Zagrebu podnio tužbu radi utvrđenja ništetnosti isprava, kako slijedi:

- Ugovor o jednokratnom gotovinskom kreditu račun broj 100-066580, zaključen dana 16.11.2005.g. u Zagrebu,
- Sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini i neposrednom provođenju prisilne ovrhe, zaključen dana 17.11.2005.g. u Zagrebu, solemniziran po javnom bilježniku Željki Horvat Pernar iz Zagreba, Savska 9, dana 17.11.2005.g. pod brijem OU-1323/05,
- Ugovor o jednokratnom gotovinskom kreditu račun broj 100-095505, koji je zaključen u Zagrebu dana 01.09.2008.g.,
- Sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini i neposrednom provođenju prisilne ovrhe, zaključen dana 10.10.2008.g., a solemniziran po javnom bilježniku Vesni Pučar iz Zagreba, dana 10.10.2008.g. pod brojem OV-23856/08,

kao i radi isplate iznosa od 2.147.224,50 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 11.10.2008.g. pa do isplate, te radi brisanja upisa založnog prava na nekretninama tužitelja upisanim u z.k.ul.br. 3108, k.o. Grad Zagreb u korist tuženika za iznos duga od 1.690.000,00 EUR.

2.1. Navedeni postupak vodio se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod posl.br. P-2351/2013 te je u istom rješenjem od dana 24.12.2019.g. utvrđen prekid postupka radi otvaranja stečaja nad tužiteljem, te je nakon što je postupak nastavljen rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu od dana 30.09.2020.g., predmet promijenio upisnik, posl.br. P-1581/2021.

3. Tijekom prvostupanjskog postupka, sud uopće nije proveo dokazni postupak već je istovremeno otvorio pripremno ročište na kojem je odbio suglasne prijedloge parničnih stranaka za odgodu pripremnog ročišta, zaključio prethodni postupak a da uopće nije donio rješenje kojim otvara glavnu raspravu, dakle, sud je bez otvaranja glavne rasprave na pripremnom ročištu, nakon što ga je zaključio, obavio uvid u isprave priložene spisu predmeta, odbio ostale dokazne prijedloge, zaključio glavnu raspravu, a bez da ju je prethodno otvorio te odredio ročište za objavu presude.

3.1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. P-1581/2021-5, od dana 30.03.2022.g. odbijen je u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te je tužitelju naloženo da tuženiku naknadi parnični trošak u iznosu od 26.850,00 kuna u roku od osam dana.

3.2. Protiv navedene presude prvostupanjskog suda tužitelj je podnio žalbu zbog svih žalbenih razloga, posebno prigovarajući kako mu je učincima pobijane presude povrijeđeno pravo na sud i pravo na pristup sudu koja su, sagledavajući postupak u cjelini, utjecala na to da cjelokupni provedeni postupak u odnosu na tužitelja nije proveden na pravičan i pošten način.

3.3. To iz razloga jer sud potpuno pogrešno zaključuje da bi predmet bio u dovoljnoj mjeri raspravljen da bi sud mogao bez adekvatnog i dostatnog raspravljanja predmeta kojega je tužitelj pred sud stavio, odbiti postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, a da mu nije pružio mogućnost ostvariti pravo na pravnu zaštitu koja mu pripada.

3.4. Naime, tužitelj je predmetni parnični postupak pokrenuo radi utvrđenja ništetnosti spornih isprava.

3.5. Obzirom je Zakonom o obveznim odnosima propisano da je sud dužan paziti na ništetnost ugovora po službenoj dužnosti, ta dužnost podrazumijeva ispitivanje valjanosti ugovora odnosno drugih isprava koje su predmet spora.

3.6. Ispitivanje valjanosti isprava u pogledu koje jedna od stranaka konkretnog spora tvrdi da je nišetna, podrazumijeva da sud ispuni svoju zadaću sukladno interpretativnim presudama Suda EU, sukladno odlukama Europskog suda za ljudska prava te sukladno domaćoj sudskoj praksi, jer sud poznaje pravo.

3.7. Time iz obrazloženja odluke kojom se od suda traži da utvrdi ništetnost odgovarajuće isprave mora proizlaziti način na koji je sud utvrđivao, ono što po službenoj dužnosti mora paziti, temeljem kojih je to argumenata sud utvrdio da su isprave, koje su predmet spora, valjane ili to nisu.

3.8. Sve naprijed navedeno u konkretnom slučaju je u potpunosti izostalo, obzirom prvostupanjski sud, osim što navodi da bi se na konkretan slučaj imalo primijeniti austrijsko pravo, isti uopće ne obrazlaže koje konkretne norme austrijskog prava je primijenio, ne navodi sadržaj isti, pa ostaje u cijelosti neobrazloženo na koji način je prvostupanjski sud donio odluku o neosnovanosti postavljenog tužbenog zahtjeva, odnosno koje konkretne odredbe materijalnog prava je primijenio na konkretan slučaj.

3.9. Stoga proizlazi kako u konkretnom slučaju sud, ne samo da nije postupio u skladu sa svojom zakonskom obvezom da na ništetnost isprava koje su predmet spora pazi po službenoj dužnosti, isti postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja nije niti raspravio, već je odbijanjem provođenja svih predloženih dokaza, odbio tužbeni zahtjev tužitelja bez da je istinski i stvarno ispitao valjanost spornih isprava.

4. Iako je tužitelj sve naprijed navedeno detaljno obrazložio u svojoj žalbi, ukazujući na ništete odredbe spornih ugovora koje dovode do ništetnosti cijelog ugovora, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je presudom, posl.br. PŽ-3965/2023-2, od dana 19.12.2023.g. odbio kao neosnovane žalbe tužitelja te potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. P-1581/2021-5, od dana 30.03.2022.g.

4.1. Iz obrazloženja pobijane presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske razvidno je kako isti taksativno navodi temeljem kojih odredaba je dužan ispitati pobijanu odluku, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka i na pravilnu primjenu materijalnog prava, što je u cijelosti propustio učiniti obzirom se na neadekvatan način u bitnome koncentrirao na ponavljanje neosnovanih tvrdnji suda prvoga stupnja, potpuno zanemarujući dužnost suda da na ništetnost pazi po službenoj dužnosti.

4.2. Naime, drugostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude ne navodi apsolutno niti jedan razlog zbog kojeg bi smatrao da su sporne isprave valjane, već se cijela presuda iscrpljuje u prepričavanju žalbenih navoda tužitelja te ponavljanju obrazloženja prvostupanjske presude, u kojem prvostupanjski sud također nije odlučivao o valjanosti ugovorni odredaba spornih ugovora o kreditu i ostalih isprava, iako je o istima dužan odlučivati i na njih paziti po službenoj dužnosti.

5. Stoga tužitelj prigovara kako obrazloženje osporavanih presuda oba suda, i prvog i drugog stupnja ne predstavlja valjano i dostatno obrazloženje razloga kakvo se od suda države članice EU očekuje.

5.1. Isto je koncentrirano na to što „tužitelj nije“ odnosno na što se „tužitelj krivo pozvao“ – a da istovremeno oba suda propuštaju utvrditi – **što sud mora paziti po službenoj dužnosti** – odluka o tome je u potpunosti izostala, a posljedica toga je da su pobijane odluke potpuno arbitrarne i nezakonite, iste su protivne temeljnim vrijednostima Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, protivne su europskoj pravnoj stečevini, kao i izričitim zakonskim odredbama kojima je propisano da ako je ništetan bitan sastojak ugovora, onda je ugovor u cijelosti ništetan, pa su pobijane presude odraz povrede prava na sud i prava na pristup sudu tužitelju od strane nižih sudova, kao i povrede prava na djelotvorno pravno sredstvo, a koje povrede su u svojoj ukupnosti utjecale da je do sada provedeni postupak u odnosu na tužitelj nepošten i nepravilan u cijelosti,

protivan pravima i jamstvima sadržanim u članku 29. stavak 1. Ustava RH i članku 6. stavak 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

II./ Oznaka presude koja se pobija (čl.389.d. ZPP-a) sa određeno navedenim i obrazloženim razlozima

6. Tužitelj pobija presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-3965/2023-2, od dana 19.12.2023.g. u odnosu na povredu temeljnog ljudskog prava – prava na pošteno suđenje.

7. Tužitelj prigovara kako je postupak koji je proveden pred sudom prvog i drugog stupnja, proveden na nepošten i nepravičan način, a osporavane odluke su izrazito arbitrarne i očito samovoljne, dok je način postupanja suda drugog stupnja u odnosu na tužitelja doveo do flagrantnog kršenja pravda (*flagrant denial of justice*) jer je osporavana odluka „arbitrarna i očito nerazumna“ (vidi presudu *Hodorovski i Lebedev protiv Rusije* – 2013.).

8. Naime, tužitelj ukazuje kako je pravilna odluka suda da je temeljem Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22.12.2000.g. primjenjive na konkretan slučaj, domaći sud nadležan za rješavanje konkretnog predmeta jer se isti tiče stvarnih prava na nekretnini koja se nalazi na području domaćeg suda države članice, za koji spor postoji isključiva nadležnost suda u Republici Hrvatskoj.

8.1. Međutim, u pogledu utvrđenja nižih sudova da bi primjenom Općih uvjeta poslovanja tuženika (list 220 spisa) na konkretan slučaj bilo primjenjivo austrijsko pravo, da to podredno proizlazi i iz odredbe članak 19. Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima, tužitelj prigovara kako niži sudovi uopće nisu primijenili niti domaće pravo niti austrijsko pravo u pogledu utvrđenja jesu li ili nisu valjani/nišetni pravni poslovi koji su predmetom postavljenog tužbenog zahtjeva – obzirom sud na nišetnost pazi po službenoj dužnosti, na nišetnost se može pozvati svaka ugovorna strana, pravo na isticanje nišetnosti ne zastarijeva, a u pogledu primjene materijalnog prava i odredbe austrijskog i odredbe domaćeg prava identično propisuju razloge nišetnosti – no o razlozima nišetnosti domaći sudovi uopće nisu raspravljali.

8.2. To iz razloga jer nije dovoljno da niži sudovi u obrazloženju presude navedu da bi se na konkretan slučaj imalo primijeniti austrijsko pravo, te da potom odbiju postavljeni tužbeni zahtjev bez dovoljnog raspravljanja istog, i bez navođenja konkretnih normi austrijskog prava koje su primijenili i temeljem kojih su utvrdili da bi sporne isprave bile valjane, pa iz obrazloženja pobijanih presuda proizlazi kako niži sudovi nisu stvarno odlučivali o postavljenom tužbenom zahtjevu jer je isti ostao u cijelosti neraspravljen.

9. Tužitelj ističe kako jamstva sadržana u članku 6. stavku 1. uključuju obvezu sudova da osiguraju dostatno obrazloženje svojih odluka (*H. protiv Belgije, stavak 53.*). Obrazložena odluka strankama pokazuje da je njihov predmet zaista ispitan.

9.1. Iako domaći sud ima određenu slobodu procjene pri odabiru tvrdnji i dopuštanju dokaza, on ima obvezu opravdati svoje postupke davanjem obrazloženja za svoje odluke (*Suominen protiv Finske, stavak 36.*).

9.2. U konkretnom parničnom postupku sud je odbio provesti dokaze predložene od tužiteljske strane, paušalno navodeći u obrazloženju osporavane odluke da bi utvrdio sve odlučne činjenice iz priloženih isprava, pa da stoga nije potrebno izvoditi ostale dokaze, iako je i površnim uvidom u obrazloženja pobijanih odluka više nego razvidno kako niži sudovi odlučne činjenice u konkretnom slučaju nisu niti utvrđivali, obzirom uopće nisu na adekvatan način raspravili razloge ništetnosti spornih isprava.

9.3. Parnični postupak je u svojoj naravi kontradiktorni postupak u kojem je zakonom propisan način predlaganja i izvođenja dokaza na način da sud objema strankama pruži mogućnost provesti dokaze koji su usmjereni na dokazivanje relevantnih činjenica tako da niti jednu od strana ne dovede u neravnopravan položaj time što bi jednoj strani omogućio a drugoj ne bi- dokazivanje odgovarajućih, pravno relevantnih činjenica. U ovom konkretnom slučaju je sud unatoč suglasnom prijedlogu obje parnične stranke poodbijao sve dokazne prijedloge i uopće nije provodio dokazni postupak, stoga je tužiteljskoj strani koja je postupak pred sudom inicirala, uskraćeno pravo na pošteno i pravično suđenje jer sud, ne samo da nije provodio dokaze koje su stranke predložile, sud nije provodio dokaze na okolnost utvrđenja činjenica koje je sud dužan utvrđivati po službenoj dužnosti.

10. Niži sudovi su propustili utvrditi valjanost/ništetnost isprava koje su predmet spora, posebno Sporazuma o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini i neposrednom provođenju prisilne ovrhe koji nije u skladu sa odredbama Ustava RH, prisilnim propisima i moralu društva, pogrešno smatrajući da bi odlučna činjenica za ocjenu valjanosti spornih ugovora o kreditu bio ...čin zatvaranja prvog kredita drugim kreditom, a ne čin odnosno trenutak sklapanja spornih ugovora iz čega proizlazi da oba niža sudova o postavljenom tužbenom zahtjevu tužitelja uopće nisu niti raspravljala niti odlučila, stoga, obzirom su u konkretnom slučaju ništetni bitni sastojci spornog ugovora o kreditu kao i Općih uvjeta tužene banke koji predstavljaju sastavni dio ugovora o kreditu, te pratećih Sporazuma o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini i neposrednom provođenju prisilne ovrhe, to je sukladno postojećoj sudskoj praksi Vrhovnog suda RH prema kojoj **nije moguće utvrditi djelomičnu ništetnost ugovora odnosno ništetnost ugovorne odredbe o cijeni, jer ukoliko je cijena ništetna, onda je ništetan i ugovor (Vrhovni sud Republike Hrvatske, posl.br. Rev-907/02, od dana 27.02.2003.g.).** Navedeno iz razloga jer **način isplate cijene čini bitni sastojak ugovora, pa budući da o tome nije postignuta suglasnost stranaka, smatra se da ugovor nije niti sklopljen. Pravne posljedice takvog utvrđenja iste su kao i kod ništetnosti ugovora. (Vrhovni suda Republike Hrvatske, posl.br. Rev-111/96, od dana 27.08.1997.g.)** tužbeni zahtjev tužitelja trebalo usvojiti.

11. Okolnost da u konkretnom slučaju tužitelj nije potrošač te da na konkretan slučaj nije moguće retroaktivno primijeniti odredbe Zakona o potrošačkom kreditiranju nakon što je Sud EU donio odluku C-630/17 Anica Milivojević protiv Raiffeisenbank st.Stefan-....to su okolnosti kojima su se niži sudovi bavili umjesto da su sveobuhvatno raspravili predmet obzirom na obvezu suda da na ništetnost svih pravnih poslova koji su predmet tužbenog zahtjeva pazi po službenoj dužnosti.

12. Prije svega tužitelj ukazuje kako pravni poslovi koji su predmet postavljenog tužbenog zahtjeva nije sklapao u okviru svoje profesionalne djelatnosti te da su sporne isprave sklapane 2005.g. i 2008.g. kada Zakonom o potrošačkom kreditiranju nije bio propisan limit od

1.000.000,00 kuna za ugovor o kreditu da bi isti mogao smatrati potrošačkim, Zakon o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09) je stupio na snagu 01.01.2010.g., dok se sporni ugovori odnose na 2005.g. i 2008.g. kad je na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača koji nije propisivao navedeni limit.

12.1. Unatoč tomu što je prvi ugovor iz 2005.g. „zatvoren“- isplaćen drugim kreditom u kojem je korisnik kredita M-PROFIL d.o.o., a tužitelj založni dužnik- sud uopće nije utvrđivao valjanost spornih pravnih poslova niti je tužitelju pružio mogućnost dokazivanja jer je na ročištu održanom dana 16.02.2022.g. odbio sve dokazne prijedloge, zaključio raspravu i odbio tužbeni zahtjev, kojim postupanjem je tužitelju povrijedio pravo na sud i pravo na pristup sudu, prije svega kako bi dokazao da je sporni ugovor o kreditu iz 2008.g. prividan pravni posao, da je tužitelj ne samo založni dužnik već i korisnik kredita jer je njime isplaćen dug po prvom kreditu iz 2005.g., a i iz razloga jer je tužena banka protivno odredbama i austrijskog Općeg građanskog zakonika i Zakona o obveznim odnosima, dakle protivno prisilnim propisima i moralu društva, **koristeći se nepoštenim načinom ugovorila primjenu promjenjive kamatne stope čija promjena visine kreditne obveze tužitelja ovisi o diskrecijskoj odluci tužene banke,** na nepošten način je ugovorila primjenu Općih uvjeta poslovanja tuženika jer je uslijed nametnutih odredbi o kojima nije prethodno upozorila tužitelja na sve rizike kojima se izlaže sklapanjem štetnih ugovora, naime sporni ugovori o kreditu i Opći uvjeti poslovanja tuženika su tipski ugovori s unaprijed formuliranim odredbama o kojima parnične stranke nisu pregovarale a istima je uzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja

13. **Svim sudionicima obveznih odnosa,** a ne samo potrošačima je zajamčena pravna zaštita od primjene unaprijed formuliranih, nametnutih odredbi Općih uvjeta ugovora (poslovanja tuženika) koje su nepoštene, dakle onoj ugovornoj strani koja nije sudjelovala u sastavljanju tih unaprijed formuliranih i nametnutih odredbi na čiji sadržaj nije mogla utjecati i o čijoj primjeni nije bila informirana na adekvatan odnosno dostatan način- prije i u vrijeme sklapanja ugovora.

13.1. Uvažavajući činjenicu da se formuliranim (tipskim) ugovorima označava skup ugovornih klauzula određen unaprijed kao model za sklapanje budućih ugovora, dakle, takav ugovor je samo obrazac s tipičnim klauzulama za pojedinu vrstu poslovne transakcije koji olakšava sklapanje samog ugovora, no određene bitne sastojke ugovora ne uređuje, već ih prepušta pregovorima ugovornih strana, a da u konkretnom slučaju pregovaranja nije bilo, to su odredbe spornih Općih uvjeta poslovanja i kreditiranja tužene banke koje su dovele do značajne neravnoteže i neravnopravnosti u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja ništetne -a o njima niži sudovi uopće nisu odlučivali.

14. Primjenom načela ekvivalentnosti odnosno jednakog postupanja u postupcima u kojima se ostvaruju subjektivna prava na temelju prava EU i u postupcima u kojima se ostvaruju subjektivna prava na temelju nacionalnog prava, zahtijeva da se po pitanju razmatranja po službenoj dužnosti pravila o neobvezujućoj prirodi nepoštenih ugovornih odredbi izjednačena s pravom koji obvezuje ili ovlašćuje nacionalni sud za raspravljanje pravnih pitanja po službenoj dužnosti na temelju obvezujućih nacionalnih pravila, pri čemu čak niti pasivnost parnične stranke nema utjecaja na načelo ekvivalentnosti- nacionalni sudovi moraju po službenoj dužnosti procijeniti nepoštenost ugovornih odredbi čak i kada su parnične stranke potpuno pasivne, jer se ta intervencija traži na temelju načela ekvivalentnosti.

14.1. Dakle, obveza je nacionalnog suda po službenoj dužnosti procijeniti nepoštene ugovorne odredbe kad ima dostupne pravne i činjenične elemente za to. (Ne) pozivanje na te odredbe je neodlučno. Obveza kontrole po službenoj dužnosti, na temelju načela ekvivalentnosti, primjenjuje se na sve vrste postupaka, parnične i ovršne, i na sve faze postupka, uključujući donošenje presude zbog izostanka/ogluhe, žalbene postupke, dakle uvijek kada su nacionalni sudovi na temelju nacionalnog prava ovlašteni preispitati usklađenost s pravilima javnog poretka.

14.2. Kontrola ništetnih odredbi po službenoj dužnosti predstavlja obvezu suda i temeljem domaćih propisa, na temelju opće odredbe članka 327. stavak 1. ZOO-a, te je sud sukladno odredbi članka 3. stavka 3. Zakona o parničnom postupku **obvezan otkloniti disponiranje stranaka koje je protivno prisilnom propisu, drugim riječima, sud ne može priznati učinak ništetnoj odredbi.**

14.3. Obveza kontrole po službenoj dužnosti zajamčena je i pred sudovima drugog stupnja s obzirom na to da u skladu s člankom 354. stavkom. 2. točkom 4. ZPP-a bitna povreda postupka uvijek postoji ako je protivno odredbama ZPP-a sud utemeljio svoju odluku na nedopuštenim raspolaganjima stranaka. Pritom drugostupanjski sud ispituje prvostupanjsku presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći pritom po službenoj dužnosti na gore navedenu bitnu povredu (članak 365. stavak 2. ZPP-a), pri čemu domaći sudovi ne smiju zahtjeve koji su mu podneseni, tumačiti na pretjerano formalistički način, nego, upravo suprotno, mora shvatiti njihov sadržaj s obzirom na razloge iznesene njima u prilog, kako bi tužitelj mogao u potpunosti uživati pravni zaštitu koja mu je zajamčena.

14.4. To znači da obvezom ispitivanja po službenoj dužnosti nacionalnog suda osim odredbi na koje se tužba tužitelja odnosi, obuhvaća i one ugovorne odredbe koje su vezane uz predmet spora kako su ga stranke odredile s obzirom na svoje zahtjeve i razloge (na primjer ništetnost ugovora). To znači da vezanost nacionalnog sud granicama predmeta spora, ne isključuje nego podrazumijeva njegovu obvezu da unutar te granice (npr. ništetnost ugovora) ispita i one odredbe na koje se tužba tužitelja ne odnosi, ako posljedice njezinog nepoštenja ulaze u okvire postavljenog predmeta spora.

14.5. Naprijed navedeno podrazumijeva da, ako pravni i činjenični elementi koji se nalaze u spisu predmeta stvaraju ozbiljne sumnje o nepoštenosti određenih odredaba na koje se tužitelj nije pozivao, ali koje su povezane s predmetom spora, a da pritom nije moguće provesti konačnu ocjenu o tom pitanju jer u spisu nema odgovarajućih činjenica i/ili dokaza, na nacionalnom je sudu da po službenoj dužnosti izvede dokaze, na način da od stranaka zatraži da mu, u skladu s načelom kontradiktornosti, iznesu pojašnjenja i podnesu dokumente nužne u tu svrhu.

14.6. U slučajevima kad se na temelju prava EU zahtijeva kontrola po službenoj dužnosti nepoštenosti ugovornih odredaba, nacionalni sudovi moraju osigurati tu kontrolu tumačenjem i primjenom nacionalnog prava u najvećoj mogućoj mjeri te u skladu s pravom EU. Kada to nije moguće i kada pravila na nacionalnoj razini nisu u skladu s načelom djelotvornosti i/ili ne jamče djelotvoran pravni lijek, nacionalni sudovi moraju izuzeti iz primjene ta nacionalna pravila kako bi se provele kontrole po službenoj dužnosti potrebne na temelju prava EU- neprimjenjujući nacionalna postupovna pravila.

15. Naime, u konkretnom slučaju, niži sudovi su bili dužni po službenoj dužnosti ocijeniti valjanost/ništetnost

- Ugovora o jednokratnom gotovinskom kreditu račun broj 100-066580, od dana 16.11.2005.g.
- Ugovora o jednokratnom gotovinskom kreditu račun broj 100-095505, od dana 01.09.2008.g.,

koji su predmet spora a posebno slijedećih odredbi:

.....**“u slučaju promjene kamatne stope potrebno je izvršavati izmijenjene uplate,** time da utvrđeni rok plaćanja ostaje nepromijenjen.....“

.....**“prijevremena otplata dopuštena je samo uz suglasnost banke....“**

.....“kod prijevremene otplate kredita banci se nadoknađuju troškovi, proizašli iz razloga što banka nije u mogućnosti prijevremeno vratiti sredstva za refinanciranje te ih mora na drugačiji način uložiti“...

...“izričito ste suglasni da vas se **o svim promjenama kamata** obavještava putem izvoda s računa“...

...“pristojbe i porezi, koji se eventualno obračunavaju temeljem za vas važećih domaćih i međunarodnih propisa, vaša su obveza te ćete nas glede toga osloboditi svake tužbe i traženja odštete...“

...“uobičajene bankovne pristojbe (npr.poštarina, troškovi vođenja računa.

Jednokratna naknada za obradu u visini od EUR 9.750,00.“ (ulazna naknada)

...“Potpisom ovog ugovora o kreditu potvrđujete, kao i eventualni jamci, da se upućeni u rizik promjene tečaja povezan s kreditom u stranoj valuti, kao i na moguće instrumente osiguranja tečaja“...

...“na ovaj kreditni odnos primjenjuju se....

1/ Opći uvjeti poslovanja BKS Bank AG

2/ Opći uvjeti kreditiranja BKS Bank AG

u važećoj verziji“

.....**“ovlašteni smo otkazati kredit u svako doba bez navođenja razloga** uz otkazni rok od 4 tjedna“....

...“utvrđuje se da visina određene kamatne stope ovisi o promjenama vašeg boniteta, o vašem redovnom plaćanju i pravno propisno izvršenom osiguranju poslovnog odnosa kao i o promjenama zakonskih okvirnih uvjeta, promjenama na tržištu novca i kapitala, te promjenama visine troškova refinanciranja....“

...“potpisom ovog ugovora ovlašćujete nas da vas teretimo za sve s izradom i odobrenjem ovog kredita povezane troškove i naknade, uključujući eventualna javna davanja po kreditima. Za obračunate naknade (troškovi ugovora) nemate pravo na povrat....“,

kao i odredaba:

- Općih kreditnih uvjeta BKS Bank AG

4. Poslovne veze

...“U obostranom interesu korisnik kredita potvrđuje svoju spremnost vlastiti novčani poslovni promet obavljati preko računa u Banci, te da će se u platnom prometu u zemlji i inozemstvu te u svim drugim novčanim poslovima u ogovarajućoj mjeri služiti uslugama Banke“...

5. Uzmanje kredita-osiguranje kod trećih/za treće

...“Po dogovoru će korisnik kredita/davatelj osiguranja koji osobno jamči prije korištenja kredita ili zajmova od drugih financijskih institucija i kod zasnivanja instrumenata osiguranja u korist trećih osoba o tome sa Bankom postići dogovor...“

6. Tereti na nekretninama

..“Korisnik kredita/davatelj osiguranja koji osobno jamči obvezuje se da tijekom trajanja kreditnog odnosa nekretnine odnosno dijelove nekretnina u svom vlasništvu zajedno sa njihovim pripadcima **neće dati u najam ili zakup** niti na neki drugi način optereti niti prodati djelomično ili u cijelosti“

12. Uvid u poslovne knjige, dolazak u poslovne prostorije

..“Banka ima u svakom trenutku pravo na uvid u poslovne knjige kao i pravo doći u poslovne prostorije odnosno angažirati treće osobe da to učine. Troškovi koji pri tom nastanu idu na teret korisnika kredita“...

13. Promjena kamatne stope

...“ Banka je ovlaštena usklađivati kamatnu stopu, posebno ako dođe do promjena zakonskih okvirnih uvjeta, promjene na tržištu novca ili kapitala, troškova refinanciranja, troškova osoblja i materijalnih troškova, promjene potrošačkog indeksa itd. ali i kod promjena boniteta korisnika kredita/davatelja osiguranja koji osobno jamči, odnosno kod promjene načina ponašanja kod podmirivanja obveza i osiguranja poslovnih odnosa....“

Članak 14. Troškovi refinanciranja i financiranje u stranim sredstvima plaćanja

...“nadalje na utvrđivanje kamata utječu i promjene vezano uz dodatne troškove banke oko pribave novčanih sredstava. One ovise o mogućnostima banke za pribavu sredstava na međunarodnom tržištu novca....

16. Proglašenje dospelosti /otkazivanje kredita

....“banka može kredit svakodobno raskinuti bez obzira na rok trajanja ugovora uz otkazni rok od 4 tjedna...“

18. Prijevremeno vraćanje kredita

...Banka ima pravo na naknadu za prijevremeno vraćanje kredita u visini od 5%...

19. Troškovi-pristojbe-izdaci

...“korisnik kredita/davatelj osiguranja je suglasan da će on snositi nastale troškove, pristojbe i izdatke koji su izravno ili neizravno vezano uz odobravanje, realiziranje i osiguranje kredita. Ovo vrijedi i za sve troškove i izdatke nastale na teret banke iz eventualnog utjerivanja potraživanja, isto se posebice odnosi na troškove koje je odredio sud ili **neutvrđene odvjetničke troškove...**“

22. Mjesto izvršenja- sudska nadležnost

....“primjenjuje se austrijsko pravo uz isključenje kolizijskih normi austrijskog međunarodnog privatnog prava.....“

Jednako tako i valjanost/ništetnost odredbi

- Sporazuma o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini i neposrednom provođenju prisilne ovrhe, zaključen dana 17.11.2005.g. u Zagrebu, solemniziran po javnom bilježniku Željki Horvat Pernar iz Zagreba, Savska 9, dana 17.11.2005.g. pod brojem OU-1323/05,
- Sporazuma o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini i neposrednom provođenju prisilne ovrhe, zaključen dana 10.10.2008.g., a solemniziran po javnom bilježniku Vesni Pučar iz Zagreba, dana 10.10.2008.g. pod brojem OV-23856/08

15.1. Međutim, niži sudovi ne samo da nisu utvrđivali (ne)valjanost citiranih odredaba, nego su u cijelosti propustili ispitati sadržaj istih, a sve imajući u vidu da se prvostupanjski sud, obrazlažući odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja, potpuno promašeno koncentrirao na činjenicu da „*prvi kredit nije zatvoren uplatom tužitelja već odobrenjem novog kredita društvu M-PROFIL d.o.o.*“, iako navedena činjenica nije od odlučnog značaja za utvrđenje ništetnosti/valjanosti spornih ugovora, dok je drugostupanjski sud obrazlažući odbijanje žalbe tužitelja, samo ponovio razloge navedene u prvostupanjskoj presudi, stoga je jasno kako je učincima pobijanih presuda došlo do povrede prava na pošteno suđenje tužitelja, s aspekta prava na obrazloženu odluku.

15.2. Naime, kad odbije žalbu, žalbeni sud može u načelu jednostavno prihvatiti razloge za odluku nižeg suda (*Garcia Ruiz protiv Španjolske* [VV], stavak 26. – usporedi *Tatishvili protiv Rusije*, stavak 62.). Međutim, pojam poštenog suđenja zahtijeva da je nacionalni sud koji je za svoje odluke dao oskudne razloge, bilo ponavljanjem razloga koje je naveo niži sud ili na drugi način, zaista dotakao bitna pitanja u okviru svoje nadležnosti te da nije jednostavno i bez dodatnog truda prihvatio zaključke do kojih je došao niži sud (*Helle protiv Finske*, stavak 60.). Taj je zahtjev još važniji u slučaju kad stranka u sporu nije imala mogućnost izložiti svoj predmet usmenim putem u domaćem postupku (ibid.).

15.3. Primjenjujući navedeno na konkretan slučaj, a uzimajući u obzir činjenicu da je tužitelju pred prvostupanjskim sudom onemogućeno izvođenje dokaza radi utvrđenja ništetnosti spornih ugovora, više je nego razvidno kako je drugostupanjski sud, propuštanjem navođenja dostatnih i relevantnih razloga za odbijanje žalbe tužitelja, istome povrijedio temeljno ljudsko pravo na pošteno suđenje, zajamčeno odredbom članka 29. stavak 1. Ustava RH, ali i odredbom članka 6. stavak 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

16. Članak 6. stavak 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda propisuje:

„Radi utvrđenja svojih prava i obveza građanske naravi ili u slučaju podizanja optužnice za kazneno djelo protiv njega svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni, neovisni i nepristrani sud pravično, javno i u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

16.1. Sva prava koja izviru iz odredbe čl. 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, dijele se na ona koja su u istoj odredbi izrijekom navedena, i na ona koja u njoj nisu izrijekom spomenuta, ali su implicitno sadržana ili su im inherentna, pa ih Europski sud izvodi iz članka 6. Konvencije u svojoj praksi (tzv. implicirana prava). U implicirana prava spada između ostalog i pravo na obrazloženu odluku.

16.2. U konkretnom slučaju, iako se obrazloženje osporavane presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. PŽ-3965/2023-2, od dana 19.12.2023.g. prostire na 6 stranica teksta, isto se iscrpljuje u prepričavanju žalbenih navoda tužitelja i ponavljanju obrazloženja prvostupanjske presude, pri čemu prvostupanjski sud samo paušalno otklanja navode tužitelja, bez da se detaljno i na adekvatan način očitovao o istima.

16.3. U konkretnom slučaju sud je samo prividno obrazložio svoju odluku. Suštinski, predmetna presuda nije obrazložena, a sve razumijevajući da sud nije na jasan, konkretan, precizan, svima razumljiv način dao jasnu argumentaciju za utvrđeno činjenično stanje i primijenjeno materijalno pravo. Upravo količina i dubina povreda odredbi ZPP-a o izvođenju dokaza, o utvrđivanju činjeničnog stanja i pravilnoj primjeni materijalnog prava, pokazuju da sud uopće nije valjano promišljao o konkretnom slučaju, nije adekvatno ocijenio dokaze, propustio se na adekvatan način osvrnuti na činjenicu da je prvostupanjski sud odbio provesti sve dokaze predložene od strane tužitelja, a sve je to dovelo i do obrazloženja presude iz kojeg nije razvidno kako je sud promišljao u konkretnom predmetu, a još manje na koji način je dokaze ocjenjivao, te da li ih je ocjenjivao uopće.

16.4. Drugostupanjski je sud osporavanom presudom zapravo pokazao kako sud sam sebe smatra svrhom postojanja, ne radi toga da sudi u predmetima koje stranke stave pred njega, neovisno i nepristrano, već je osporavana presuda dokaz povrede prava na pošteno suđenje tužitelja, obzirom je isti u konkretnom slučaju evidentno stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika, a sve obzirom su niži sudovi akceptirali sve neuvjerljive navode tuženika, te na temelju istih donijeli osporavane presude, u cijelosti ignorirajući dokaze predložene od strane tužitelja, a kojima bi na nedvojben način bilo utvrđeno da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti, a sve obzirom sporni ugovori sadrže ništetne bitne sastojke ugovora, bez kojih ugovor ne može opstati.

17. Naime, iz sadržaja ugovora o kreditu razvidno je da isti ne sadrži precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope pa je tako tužena banka, koristeći ugovornu odredbu prema kojoj se kamata koja je ugovorena kao promjenjiva određuje prema odluci banke, mogla postupiti kako je htjela tj. i savjesno i nesavjesno.

17.1. Da li su navedene ugovorne odredbe svim strankama konkretnog obveznog odnosa trebale biti rastumačene, objašnjene, jesu li imali pravo biti informirani o svim okolnostima koje utječu na promjenu kamatne stope, dakle ne na način da su im navedene odredbe samo gramatički razumljive posebno one koje tuženoj banci daju mogućnost da jednostrano izmijeni ugovor bez valjanog razloga predviđenog ugovorom, odnosno da jednostrano otkáže ugovor bez valjanog razloga predviđenog ugovorom – sve to su pitanja koje su niži sudovi u konkretnom slučaju propustili raspraviti, a trebali su **p o s l u Ź b e n o j d u Ź n o s t i**.

18. Odredba o promjeni kamatne stope je ključna ugovorna odredba, a ista je ovisna isključivo o odluci jednog ugovaratelja - banke, bez da su istodobno precizno određeni uvjeti promjenjivosti i referentna stopa za koju se veže promjena, pa ista odredba na taj način uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, jer dolazi do situacije da **vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija**. Stoga se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja jer su predmet i cijena bitni sastojci ugovora, a putem ove ugovorne odredbe tuženik je potpuno izbjegao utjecaj druge ugovorne strane na cijenu (kamate).

18.1. Imajući u vidu da je kamata cijena, da je cijena bitan element ugovora o kreditu te da mora biti određena odnosno određiva, već samim tim odredbu ugovora koju koristi tuženik, a na temelju koje se cijena određuje prema odluci banke (jednostrano) bez unaprijed formuliranog čvrstog kriterija za promjenu, čini je protivnom načelu savjesnosti i poštenja.

19. Tužitelj ukazuje kako je u konkretnom slučaju riječ o unaprijed pripremljenom, formuliranom ugovoru koji je tužena banka u spornom vremenskom periodu sklapala sa svim svojim klijentima, stoga, obzirom o odredbama spornog ugovora te o primjeni Općih kreditnih uvjeta niti Općih uvjeta poslovanja tužene banke se nije pregovaralo stoga tužitelj kao ravnopravna ugovorna stranka nije mogao stvarno utjecati na sadržaj ugovornih odredbi spornoga ugovora o kreditu i pratećih sporazuma.

20. **Pravo na restituciju zbog posljedica ništetnosti propisane su jednako Austrijskim pravom kao i domaćim odredbama Zakona o obveznim odnosima**, a kojima se određuje da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, odgovarajuću naknadu u novcu, s time da savjesni ugovaratelj ima pravo i na naknadu štete koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

20.1. Restitucijski učinci kao pravna posljedica ništetnosti nepoštene ugovorne odredbe kojim se osigurava da takva odredba ne bude obvezujuća za oštećenu ugovornu stranu ne mogu se vremenski ograničiti jer se time nedopušteno ograničavaju vremenske posljedice ništetnosti koja djeluje *ex tunc*.

20.2. Međutim, u konkretnom slučaju, niži sudovi, osim što utvrđuju da se na konkretan slučaj imaju primijeniti odredbe austrijskog prava, isto pravo u potpunosti propuštaju primijeniti, a sve obzirom u obrazloženju pobijanih presuda nije navedena niti jedna konkretna norma austrijskog prava na temelju koje bi niži sudovi opravdano odbili postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja, koji

uopće nije raspravljen na adekvatan način, obzirom niži sudovi uopće nisu utvrdili karakter pojedinih odredaba spornih ugovora, nisu utvrdili koje odrede predstavljaju bitne sastojke ugovore, niti su tijekom postupka utvrdili (ne)valjanost istih, slijedom čega je više nego razvidno kako tužitelj u konkretnom slučaju **nije imao osigurano pravo na pošteno suđenje.**

21. To iz razloga jer su bitni sastojci ugovora o kreditu:

- iznos kredita, te
- uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.

Uvjeti davanja i vraćanja kredita su primjerice:

- vrijeme u koje će kredit biti vraćen,
- hoće li biti isplaćen odjednom ili u ratama i sl.

Uvjeti korištenja kredita su:

- namjena kredita,
- visina kamate, način obračuna kamate, valuta i dr.

Navedeni elementi **moraju biti sadržani u ugovoru o kreditu kao uvjet njegove valjanosti.**

22. Nadalje, ugovorom o kreditu banka se obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati **ugovorenu kamatu** i dobiveni iznos novca vratiti u ugovoreno vrijeme i na ugovoreni način.

23. U konkretnom slučaju je tužena banka **samovoljno mijenjala ugovoreni, bitan sastojak ugovora, a o kojem sastojku tužitelj nije pregovarao sa tuženom bankom, uslijed čega se odredbe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi imaju smatrati nepoštenima a time i ništetnima.**

23.1. Tužitelj ukazuje kako je ništetna ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenja jednostranom odlukom banke.

24. Vrhovni sud Republike Hrvatske odbacivanjem prijedloga za reviziju posl.br. Revd-1013/21, od 07.04.2021.g., potvrdio je da pravne osobe imaju jednako pravo na preplaćene kamate kao i fizičke osobe. U obrazloženju svoje odluke, Vrhovni sud Republike Hrvatske u bitnome ocjenjuje:

1. Pravna osoba ima pravni interes utvrđivati ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenja odlukom banke i ne postoje pravomoćne ili revizijske presude koje bi bile suprotne tome stavu.
2. Sud koji je odlučio u konkretnom predmetu o ništetnosti ugovorne odredbe nije time intervenirao u zajedničku volju stranaka jer **zajednička namjera stranaka nije bila da banka postupi nezakonito.**
3. **Odredba o promjeni kamatne stope odlukom banke neodrediva je kao jednostrana činidba jedne ugovorne strane, a parametri kamate nisu određivani od treće strane.**

25. Pravna posljedica ništetnosti je da svaka strana vrati onoj drugoj sve što je temeljem ništetnog ugovora stekla. Obzirom je tužitelj slabija strana spornog ugovora o kreditu i pratećih sporazuma jer nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenih formuliranih ugovora i Općih uvjeta, isti nije kriv za sklapanje ništetnog ugovora, istom ne može ići na štetu sklapanje ništetnog ugovora, a tuženoj banci mora ići na „štetu“, jer je ista kriva za sklapanje spornog ugovora, pri čemu tužena banka nema pravo na naknadu ikakve koristi sklapanjem ništetnog ugovora a tužitelj kao savjesna strana ima.

26. Pravne posljedice ništetnosti spornih ugovora o kreditu su tako ozbiljne da ih zakonodavac nikada nije imao namjeru prepuštati diskrecijskoj ocjeni suda, slijedom čega je zakonom propisao slučajeve u kojima, ispunjenjem određenih okolnosti, dolazi do ništetnosti i koje su posljedice te, zakonom određene povrede prava drugog sukontrahenta, u ovom konkretnom slučaju tužitelja, koje ništetnost ugovora za sobom povlači.

27. Obzirom se ugovor smatra sklopljenim onog trenutka kad su se stranke sporazumjele o bitnim sastojcima ugovora- to je vrlo jednostavan zaključak da ako u pogledu bitnih sastojaka postoji protivljenje prisilnim propisima ili moralu društva- takav ugovor je ništetan i on ne proizvodi pravne učinke.

27.1. U konkretnoj pravnoj stvari, riječ je o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja jer su predmet i cijena bitni sastojci ugovora, a putem ugovorne odredbe o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi tuženik je u potpunosti izbjegao utjecaj druge ugovorne strane na cijenu. Dakle, bitni sastojci ugovora o kreditu svakako su predmet i cijena, a kamate su cijena. Bitni sastojci ugovora su oni dijelovi ugovora koji ga čine određenim pravnim poslom i bez kojih on ne bi mogao postojati. Oni mogu biti određeni propisom, po prirodi posla ili voljom ugovornih stranaka. Bitnim sastojkom ugovora smatra se onaj sastojak od kojih makar jedna ugovorna stranka čini zavisnim sklapanje samog ugovora.

27.2. Nesporno je da je upravo tuženik ostavio sebi na volju određivanje kamatne stope bez jasno određenih parametara čime je učinio potpuno neizvjesnu cijenu kredita.

27.3. Tužitelj ističe da je tuženik sklapao ugovore na unaprijed formuliranim obrascima o kojima tužitelj nije pojedinačno pregovarao, uključivo i odredbe o kamatnim stopama na način da je u ugovoru utvrđeno da je tuženik ovlašten mijenjati visinu i način obračuna kamatne stope sukladno jednostranoj odluci pri čemu tužitelj nije bio unaprijed upoznat pod kojim uvjetima tuženik može mijenjati kamatnu stopu.

27.4. Dakle, nesporna je činjenica da je predmetna odredba o promjeni kamatne stope unesena u ugovor samo od strane tužene banke, a na koju odredbu tužitelj nije mogao utjecati jer o istoj nije pojedinačno pregovarao, kako u ugovoru, tako niti u općim uvjetima poslovanja tuženika nisu navedeni egzaktni parametri za promjenu kamatne stope, kao niti metoda izračuna tih parametara, uslijed čega proizlazi da je predmetna ugovorna odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja, ista je neodrediva, pa slijedom toga i ništetna.

29. Revizijom Vrhovnog suda RH posl.br. Rev-111/96 utvrđeno je sljedeće „Način isplate cijene čini **bitni sastojak ugovora**, pa budući da o tome nije postignuta suglasnost stranaka, smatra se

da ugovor nije niti sklopljen. Pravne posljedice takvog utvrđenja iste su kao i kod ništetnosti ugovora. Radi se o bitnim sastojcima ugovora po prirodi pravnog posla, ali i zato jer su im to svojstvo dale stranke.“

30. Tužitelj naglašava kako je ništetnost ugovora izvan svake slobodne dispozicije ugovornih stranaka, bez obzira jesu li stranke znale ili nisu znale za ništetnost.

31. Čak i ako su ugovorne strane znale za ništetnost pravnog posla, pa su je svjesno nagodbom htjele otkloniti, **i takva nagodba je ništetna**. Zbog prisilne naravi ove odredbe **o n e m o g u ć e n a j e k o n v a l i d a c i j a n i š t e t n o g p r a v n o g p o s l a**. Navedeno je potvrđeno i brojnom sudskom praksom kojom je utvrđeno da je ništetnost ugovora izvan slobodne dispozicije stranaka.

32. Naime, tužena banka je na unaprijed formuliranim obrascima sklapala pravne poslove sa svojim komitentima pa i tužiteljem, a o kojima nije prethodno na adekvatan način informirala tužitelja niti je na dovoljno jasan način informirala tužitelja o pravima i obvezama iz tog konkretnog pravnog posla odnosno o posljedicama koje bi mogle nastupiti, ukoliko se odluči za sklapanje tog pravnog posla, niti je na dovoljno jasan način objasnila tužitelju funkcioniranje konkretnih ugovornih odredbi, kao i odnos između mehanizma te odredbe i mehanizma propisanog drugim odredbama koje se tiču otplate kredita, a sve na način da tužitelj na temelju točnih i razumljivih kriterija bude u stanju procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze.

33. Nepostojanje propisa koji nalažu bankama da u ugovoru o kreditu precizno utvrde uvjete promjenjivosti kamatne stope u vrijeme sklapanja ugovora ne daje tuženiku ovlaštenje da kamatnu stopu mijenja po svom nahođenju i time jednostrano mijenja visinu obveze tužitelja. Naime, banka je kao savjesni gospodarstvenik, rukovodeći se načelom savjesnosti i poštenja, trebala odrediti elemente za koji se veže promjena i način njihove primjene. Umjesto toga, vodeći računa očito samo o svom interesu i iskoristivši činjenicu da nema propisa koji joj takvo što nalaže, banka je tužitelju nametnula ugovorne odredbe koje ga stavljaju u neravnotežan položaj, koje odredbe prouzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

34. Naime, unošenje neodređene formulacije glede promjenjive kamatne stope u ugovore o kreditu, na način kako to čini tužena banka, suprotno načelima obveznog prava, jer je time od samog početka tog ugovornog odnosa, korisnik kredita/ davatelj osiguranja doveden u neravnotežan položaj u odnosu na banku kao trgovca, pošto je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu bila takva da je tužitelj jedino na dan zaključenja ugovora o kreditu znao kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu dok se nije moglo ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kamatna stopa kretati.

35. O svim naprijed navedenim odlučnim činjenicama niži sudovi nisu rekli niti riječi u obrazloženju pobijanih presuda, iz čega je više nego razvidno kako o (ne)valjanosti navedenog bitnog sastojka ugovora o kreditu (odredbe o cijeni) niži sudovi nisu niti odlučivali, propuštajući tužitelju pružiti pravnu zaštitu na koju isti ima pravo, pa je učincima pobijanih presuda došlo do povrede prava na pošteno suđenje tužitelja.

36. Činjenica je da su u konkretnom slučaju niži sudovi tužitelja u cijelosti onemogućili da svoj slučaju predstavi sudu, obzirom su mu onemogućili izvođenje predloženih dokaza radi utvrđenja relevantnih okolnosti konkretnog slučaja, pogrešno zaključujući da bi o predmetu spora bilo dostatno raspravljano, kada je iz svega naprijed navedenog više nego razvidno da tome nije tako.

37. Naime, Sud na temelju Konvencije ima zadatak utvrditi je li postupak u cjelini, uključujući način na koji su izvedeni dokazi, bio pošten (*Elsholz protiv Njemačke [VV]*, stavak 66.). Stoga mora utvrditi jesu li dokazi izvedeni na način koji jamči pošteno suđenje (*Blucher protiv Češke Republike*, stavak 65.), a što je u konkretnom slučaju izostalo jer je prvostupanjski sud odbio provesti sve predložene dokaze tužitelja, na istom ročištu je održao pripremno ročište, zaključio prethodni postupak te bez otvaranja glavne rasprave, pročitao isprave priložene spisu, odbio provesti sve ostale predložene dokaze i zaključio glavnu raspravu bez da je istu prethodno otvorio, dok je drugostupanjski sud u odnosu na navedeno paušalno naveo da bi prvostupanjski sud adekvatno obrazložio odbijanje provođenja dokaza, iako isto ne samo da nije adekvatno obrazloženo, nego nije obrazloženo u o p ć e, osim navodom prvostupanjskog suda da bi relevantne činjenice utvrdio na temelju priloženih isprava.

37.1. Već iz naprijed navedenog je više nego razvidno kako niži sudovi nisu proveli odgovarajuće ispitivanje očitovanja, tvrdnji i dokaza koje su iznijele stranke (*Van de Hurk protiv Nizozemske*, stavak 59.).

38. Pravo na pravično suđenje ne može se smatrati djelotvornim ako zahtjevi i očitovanja stranaka nisu stvarno "saslušani", tj. ako ih sud nije propisno ispitao. Drugim riječima, članak 29. stavak 1. Ustava, odnosno članak 6. stavak 1. Konvencije nameće sudovima obvezu ispitati podneske, tvrdnje i dokaze koje su stranke iznijele u sudskim postupcima. Taj članak time sadrži načelo ravnopravnosti stranaka koje nužno obuhvaća razumnu mogućnost svake stranke izložiti činjenice i poduprijeti ih svojim dokazima, koji ni jednu od stranaka u takvim uvjetima ne stavlja u bitno lošiji položaj u odnosu na suprotnu stranku (usporedi s, primjerice, predmetom Europskog suda za ljudska prava /u daljnjem tekstu: ESLJP/ *Letinčić protiv Hrvatske*, br. 7183/11, § 48., presuda od 3. svibnja 2016.).

38.1. Štoviše, pojam pravičnog suđenja podrazumijeva i pravo na kontradiktorni postupak, prema kojemu stranke moraju imati priliku ne samo obznaniti sve dokaze potrebne da bi uspjele sa svojim zahtjevima nego i saznati za sve predložene dokaze ili dostavljena očitovanja, te staviti svoje primjedbe na njih, a sve to kako bi mogli utjecati na odluku suda (usporedi s, primjerice, predmetom ESLJP-a *Letinčić protiv Hrvatske* § 49.).

38.2. Također, jedan od aspekata prava na pošteno (pravično) suđenje je i pravo na procesnu ravnopravnost (*equality of arms*- "jednakost oružja"), koje je sadržajno blisko načelu saslušanja stranaka u domaćem pravu. Prema tom načelu, svaka od stranaka treba imati "razumnu mogućnost da u postupku brani svoja prava pod uvjetima koji ju ne stavljaju u bitno nepovoljniji položaj u odnosu na njenog protivnika". Iz prava na jednakost oružja izvode se i pojedina prava u odnosu na izbor i izvođenje dokaza, no u konkretnom slučaju niži sudovi tužitelju uopće nisu omogućili izvođenje relevantnih dokaza pred sudom.

39. Nadalje, pravo na pravično suđenje, zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava, jamči zaštitu

od arbitrarnosti u odlučivanju sudova i drugih državnih tijela. Obrazloženja sudskih odluka, odnosno odluka drugih nadležnih tijela koja ne sadrže ozbiljne, relevantne i dostatne razloge za ocjenu kakva je odlukom dana, upućuju na zaključak o arbitrarnosti u postupovnom i/ili materijalnom pravnom smislu.

40. Međutim, tužitelj ukazuje kako su niži sudovi, uslijed pogrešnog tumačenja i primjene odredbi materijalnog prava, na štetu tužitelja povrijedili gore navedena ustavom i konvencijom zajamčena prava koja u konkretnom predmetu nisu bila stvarno dostupna tužitelju, zbog čega je u konkretnom slučaju tužitelj žrtva povrede odredbe članka 6.st. 1. Konvencije, kao i odredbe članka 29. stavak 1. Ustava RH.

41. Niži sudovi su povrijedili tužitelju pravo na pošteno i pravično suđenje sa aspekta „jednakosti oružja“, kako ga tumače Ustavni sud RH u odlukama broj U-III-1128/2010, U-III-1188/2010 i Europski sud za ljudska prava u predmetima Perić protiv Hrvatske, LB Interfinanz protiv Hrvatske, Olujić protiv Hrvatske i brojnim drugim odlukama.

42. Ovo stoga jer su učinci osporavanih odluka nižih sudova znatno narušili procesnu ravnotežu te ravnopravnost stranaka ovoga konkretnog parničnog postupka na štetu tužitelja, a što je jedan od konstitutivnih elemenata prava na pravično suđenje. Navedeno je razvidno iz činjenice da su sudovi nisu na pravilan način ocijenili činjenice iznesene od strane tužitelja, iako su iste dokazane i na zakonu osnovane, čime su tužitelja stavili u neravnopravni položaj u odnosu na tuženu banku.

43. Naime, tužena banka je kriva za ništetnost ugovora!

44. Tužena banka mora snositi posljedice svojih postupaka prema tužitelju kao ravnopravnom sukontrahentu. I oko toga nema nikakve dileme.

45. Nije naime tužitelju osigurana jednakost oružja ako isti nema mogućnost dobiti od suda mogućnost da ispravno cijeni činjenice, ispravno primijeni postojeći pravni okvir na provedene dokaze, da iste uopće provede pred sudom, dakle da na dovoljno pouzdan način utvrdi pravno odlučne činjenice u postupku. Odluka nižih sudova temelji se na formalno provedenom postupku u kojem sudovi niti jednim svojim činom nisu čak niti učinili vjerojatnim da su istinski i stvarno odlučivali o navodima tužitelja, već je cijeli postupak proveden pretjerano formalistički, radi zadovoljenja forme, citiranjem odgovarajućih zakonskih odredbi bez davanja adekvatnog i dostatnog obrazloženja.

45.1. Ovo je posebno razvidno iz činjenice da su niži sudovi, unatoč obvezujućim stavovima Suda EU, odlučili suditi drugačije, na štetu tužitelja, dakle **protivno svojoj obvezi**, za koje drugostupanjski sud samo paušalno navodi da istima ne bi bila dovedena u sumnju pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude, iako za takav stav ne daje bilo kakvo, a kamoli valjano i dostatno obrazloženje.

46. Slijedom naprijed navedenog, tužitelj ističe kako je više nego razvidno da je u konkretnom slučaju učincima pobijanih presuda došlo do povrede prava na pošteno suđenje tužitelja, kao jednog od temeljnih ljudskih prava zajamčenih Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te Ustavom RH, a sve obzirom su niži sudovi propustili na adekvatan način

raspraviti tužbeni zahtjev koji je tužitelj pred njih stavio, propustili su iznijeti adekvatne razloge za stavove koje su zauzeli, te su propustili navesti koje norme austrijskog prava, za kojeg tvrde da se ima primijeniti u konkretnom slučaju, su primijenili, na koji i način i iz kojih razloga.

III. Obrazloženje razloga važnosti utvrđenja povrede prava na pošteno suđenje za jedinstvenu primjenu prava

47. Slijedom svega naprijed navedenog, tužitelj iznosi razloge važnosti pružanja pravne zaštite njegovog prava na pošteno suđenje u konkretnom slučaju, obzirom je isto od ključnog značaja ne samo za predmetni spor, već i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, te je prije svega važno za djelotvorno ostvarenje pravne zaštite u svim istovrsnim slučajevima u kojima je predmet utvrđenje ništetnim ugovora koji sadrži ništetne bitne sastojke ugovora.

48. Obzirom se učinci osporenih odluka izravno, negativno reflektiraju na pravnu sigurnost i dovode do povrede prava tužitelja na pošteno i pravično suđenje zajamčeno odredbom članka 6.st.1. Europske Konvencije te odredbe čl.29.st.1. Ustava RH, to je nužno uspostaviti adekvatne i dostatne mehanizme kojim će se osigurati dosljednost odlučivanja svih sudova u Republici Hrvatskoj radi jačanja povjerenja svih građana i pravnih osoba kao i kompletne javnosti naše zemlje u vladavinu prava, pravnu sigurnost, povjerenje javnosti u pravosuđe, a koje povjerenje je jedna od bitnih sastavnica države utemeljene na vladavini prava.

49. Tužitelj ukazuje kako je sukladno europskoj pravnoj stečevini "... jedno od temeljnih vidova vladavine prava načelo pravne sigurnosti, načelo koje je implicitno sadržano u Konvenciji (vidi Beian v. Romania (no. 1), br. 30658/05, § 39, ECHR 2007-XIII (izvadci). Ako nema mehanizma koji osigurava dosljednost, proturječne odluke u sličnim predmetima koje je donio isti sud, koji uz to predstavlja zadnju instancu u dotičnoj pravnoj stvari, mogu dovesti do povrede tog načela i time potkopati povjerenje javnosti u pravosuđe (vidi, na primjer, Beian, prethodno citirano, §§ 36-39; Tudor Tudor v. Romania, br. 21911/03, § 29, 24. ožujka 2009.; te Iordan Iordanov and Others v. Bulgaria, br. 23530/02, §§ 47-53, 2. srpnja 2009.), a to je povjerenje jedna od bitnih sastavnica države utemeljene na vladavini prava."

49.1. O vladavini prava i općim karakteristikama tog pojma svoje mišljenje izrazio je i Ustavni sud Republike Hrvatske: "Premda pretpostavlja punu ustavnost i zakonitost u smislu članka 5. Ustava, vladavina prava je više od samog zahtjeva za postupanjem u skladu sa zakonom: ona uključuje i zahtjeve koji se tiču sadržaja zakona. Stoga vladavina prava sama po sebi ne može biti pravo u istom smislu u kojem su to zakoni koje donosi zakonodavac. Vladavina prava nije samo vladavina zakona, već vladavina po pravu koja – uz zahtjev za ustavnošću i zakonitošću, kao najvažnijim načelom svakog uređenog pravnog poretka – sadrži i dopunske zahtjeve koji se tiču samih zakona i njihova sadržaja. U tom smislu Sud osobito ističe da u pravnom poretku utemeljenom na vladavini prava zakoni moraju biti opći i jednaki za sve, a zakonske posljedice trebaju biti izvjesne za one na koje će se zakon primijeniti. Sud također napominje **da zakonske posljedice moraju biti primjerene legitimnim očekivanjima stranaka u svakom konkretnom slučaju u kojem se zakon na njih neposredno primjenjuje.**"

49.2. U konkretnom slučaju je jasno da osporena odluka nije u skladu s načelom pravne sigurnosti.

49.3. Različite odluke domaćih sudova u istovrsnim predmetima dovode do povrede prava i jamstava sadržanih u odredbi članka 6. stavka 1. Europske konvencije, obzirom na općepoznatu činjenicu da ukoliko odstupanje od dosljednosti sudske prakse „nema objektivno i razumno opravdanje“, tj. ako ne slijedi legitimni cilj ili ako ne postoji „razuman odnos proporcionalnosti između upotrijebljenih sredstava i cilja kojem se teži“, odstupanje može prouzročiti različito postupanje u pogledu uživanja zajamčenih prava i posljedično rezultirati povredom članka 14. Konvencije, kao i članka 1. Protokola br. 12 uz Konvenciju.

49.4. ESLJP ukazuje na važnost država članica da uspostave mehanizam kojima se osigurava konzistentnost/ujednačenost u postupanju suda i usuglašenost sudske prakse, pa su dakle države potpisnice odgovorne organizirati svoj pravni sustav tako da se izbjegne donošenje odluka koje nisu međusobno usuglašene.

49.5. Tužitelj prigovara povredi načela jednakosti iz čl. 14. Ustava RH, obzirom na odluke domaćih sudova u kojima je u bitnome utvrđeno:

- Ništava je odredba općih uvjeta sadržana u formalnom ugovoru kojeg je odredio jedan ugovaratelj prema kojoj prodavatelj uopće ne mora dokazivati ispunjenje svoje ugovorne obveze predaje stvari kupcu. - Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, br. PŽ-6116/07, od 18. svibnja 2010.

- Nepravilnom i previše strogo prema zakupniku ocijenjena je odredba općih uvjeta (Pravilnika) prema kojoj zakupnik ima pravo na povrat uloženi sredstava samo ako je ugovorena zakupnina veća od deseterostruke početne zakupnine. - Vrhovni sud Republike Hrvatske, br. Rev 1000/2006-2, od 11. srpnja 2007.

- Ako se jedna ugovorna strana tijekom postupka poziva na opće uvjete ugovora, ona mora dokazati da su opći uvjeti ugovora sastavni dio ugovora koji je pravna osnova njezinog potraživanja. Međutim, čak i u slučaju da ona to dokaže, sud će odbiti primjenu pojedinih odredbi općih uvjeta koje su nepravilne prema drugoj ugovornoj strani. - Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, br. PŽ-4132/05, od 31. prosinca 2007.

- Sud će odbiti primjenu odredbe općih uvjeta ugovora koja, za razliku od strane koja je sačinila opće uvjete, lišava drugu ugovornu stranu isticanja građansko pravnog prigovora prijeboja. - Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, br. PŽ-5191/04, od 4. listopada 2007.

49.6. Upravo je naprijed navedeno u svojoj ukupnosti dovelo do povrede prava na pošteno suđenje tužitelja, obzirom istome nije bilo omogućeno da neovisni i nepristrani sud pravilno ispita njegov slučaj, već su niži sudovi odbijanjem svih dokaznih prijedloga tužitelja donijeli odluku koja je dijametralni suprotna ustaljenoj sudskoj praksi, a da za isto nisu ponudili nikakvo, a kamoli adekvatno obrazloženje.

50. Stoga su razlozi važnosti ove odluke kako za tužitelja tako i za sve ostale korisnike kredita tužene banke ali za pravilno i zakonito funkcioniranje tržišta kapitala od iznimne važnosti jer predstavljaju svojevrsan test poštovanja i primjene europske pravne stečevine u konkretnim predmetima. Naime, koristeći se stanjem nužde prilikom ishođenja kredita, jer niti jedna fizička i pravna osoba ne traže kredite a da nisu u financijskoj potrebi, to je tužena banka, nametanjem

primjene austrijskog prava pokušala izbjeći svoju odgovornost koju ima prema tužitelju kojemu je očito time sa namjerom htjela otežati ishodenje sudske odluke u korist tužitelja, a opisano postupanje tužene banke kao financijske institucije je protivno načelu savjesnosti i poštenja.

51. Stoga je postupanjem suda u konkretnom slučaju povrijeđeno ustavno pravo na pravično i pošteno suđenje propisano odredbom članka 29. Ustava RH, obzirom drugostupanjski sud uopće nije naveo precizne razloga odbijanja žalbe tužitelja, nego se obrazloženje presude sastoji od paušalnog potvrđivanja utvrđenja prvostupanjskog suda, bez navođenja konkretnih razloga kojima se isti vodio prilikom donošenja osporavane presude kojom je postupio protivno izričitim zakonskim odredbama, ali i obvezujućim presudama Suda EU.

52. Uvažavajući praksu Europskog suda za ljudska prava i Ustavnog suda Republike Hrvatske, a posebno odredbe članka 118. stavka 1. Ustava koja određuje da Vrhovni sud Republike Hrvatske kao najviši sud, osigurava jednaku primjenu zakona i ravnopravnost građana, tužitelji smatraju da Vrhovni sud Republike Hrvatske, treba utvrditi sve propuste učinjene pred nižim sudovima u ovom konkretnom slučaju, prema kojemu sudovi u postupcima moraju pružiti pojedincu razumnu mogućnost iznošenja svojega predmeta pred nadležne vlasti radi djelotvornog osporavanja mjera kojima se zadire u prava zajamčena tom odredbom, a što je u konkretnom slučaju u potpunosti izostalo.

53. Ustavni sud Republike Hrvatske naglasio je da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao najviši sud u zemlji, dužan osigurati ustavnu zadaću jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti građana (odluka Ustavnog suda broj: **U-I-1569/2004** od dana 20.12.2006.g.), kao i da se ***sudski postupci moraju provesti sukladno ustavnom načelu vladavine prava kao najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske*** (odluka i rješenje Ustavnog suda broj: [U-I-659/1994 od dana 15.03.2000.g.](#)).

54. Stoga tužitelj smatra da Vrhovni sud Republike Hrvatske, uvažavajući članak 6.st.1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te odredbe Zakona o parničnom postupku, u ovom konkretnom slučaju mora prihvatiti reviziju tužitelja te utvrditi da u provedenim sudskim postupcima pred nižim sudovima tužitelju nije bila pružena razumna mogućnost iznošenja njegovih navoda i dokaza pred sudom u cilju utvrđivanja pravilnog i potpunog činjeničnog stanja.

55. Reviziju bi dakle u interesu pravne sigurnosti trebalo usvojiti u ovom konkretnom slučaju jer se radi o slučaju ozbiljne ugroze pravne sigurnosti, te je rješenje predmeta na Vrhovnom sudu u širem društvenom interesu kojim se bitno utječu na javno mnijenje o pravosuđu.

56. Reviziju bi nadalje u interesu pravne sigurnosti trebalo usvojiti u ovom konkretnom slučaju radi otklanjanja povrede zabrane arbitrarnog postupanja, i zbog očite nezakonitosti pobijane odluke.

57. Slijedom svega naprijed navedenog, tužitelj moli i predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske prihvati reviziju tužitelja, pobijanu odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. Pž-3965/2023-2 od dana 19.12.2023.g., ukine kao neosnovanu, preinači na način da prihvati žalbu tužitelja i preinači prvostupanjsku presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. P-1581/2021-5, od dana 30.03.2022.g. na način da prihvati tužbeni zahtjev, te obveže

tuženika naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka, u cijelosti, uvećan za trošak revizijskog postupka, podredno da prihvati reviziju tužitelja, pobijanu odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. PŽ-3965/2023-2 od dana 19.12.2023.g., ukine kao neosnovanu i predmet vrati drugostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, uz obvezu tuženika da tužitelju naknadi trošak ovog revizijskog postupka.

Tužitelj potražuje trošak:

- sastav revizije	2148 bodova x 2,00 EUR + 50%	6.444,00 EUR
- 25% PDV-a		1.611,50 EUR
- sudska pristojba na <u>reviziju</u>		<u>663,61 EUR</u>
	UKUPNO:	8.718,61 EUR

Tužitelj p.p.

U Zagrebu, 15.01.2025.g.